

Karácsony másnapja 2013.

Bevezetés

Karácsony kettős ünnep. Az első nap, Jézus születésének, második nap pedig, az első vértanúnak, Istvánnak az ünnepe. Látszólag, mintha ellentétben állnának egymással. Itt élet, ott halál. Ám a hit szemével szemlélve, hamarosan eloszlik az ellentét. István halála ugyanis nem csupán földi élete végét, hanem egy új élet születését is jelentette. István nyitva látta az eget és ezt ezért láthatta, mert a Betlehemi Gyermekek megnyitotta előttünk.

Észrevesszük e mi a két születés közötti kapcsolatot? Jézus e világra és az ember örök életre való születés közötti kapcsolatot: Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirie litánia

Urunk Jézus Krisztus! Te mondtad: Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért. Valóban azoknak tarjuk mi őket? Uram irgalmazz.

Mit teszünk mi napjaink üldözött keresztényeinek sokaságért. Krisztus kegyelmezz.

Hiszünk mi abban, hogy a keresztények kiontott vére a kereszténység magva? Uram irgalmazz!

Evangelium után

"A kövek beszélnek"

Milyen szomorú szerep hárul a kövekre nemegyszer a történelem folyamán. Még a Szentírásban is sokszor csak dicstelen szerep jut nekik. A sátán is kezébe vette a köveket Júdea sivatagában, és arra csábította

Jézust, hogy változtassa át azokat kenyerekké.

Az is megtörtént, hogy Jézus ellenségei köveket ragadtak és gyilkos szándékkal támadtak Isten küldöttjére. Még arra is hajlandók lettek volna, hogy halálra kövezzék a házasságtörő asszonyt.

Pedig az Isten egészen más szerepet szánt a köveknek. Emlékezzünk a virágvasárnapi bevonulásra, amikor Jézus ellenfelei megirigyelik a feléje kiáltott hozsannát! Kifogásukra ezt feleli: Ha ezek az emberek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni.

Vagy gondoljunk arra a jelenetre, amikor Péter vallomást tesz Jézus istenfiúi küldetéséről, mire Ő ezt válaszolja: Te Péter vagy és erre a sziklára építem egyházamat.

A kövek tehát ártatlanok, csak azok a kezek a bűnösök, amelyek gyilkos szándékkal dobálják István diakónus felé.

Nincs tragikusabb eseménye az emberi történetnek, mint amikor kövek repülnek az igazság, a szeretet hírnökei felé.

Megdöbbentő az emberi elvakultság, vallási vakbuzgóság, ami nem értékeli a lelkes erőfeszítést, amely előbbre viszi az emberiség életét. Beleragadnak, olykor önző érdekek miatt a tegnapok sarába, és az ehhez való makacs ragaszkodással útját állják a fejlődésnek.

Ez történt az evangélium indulásakor is. István diakónus azok közé tartozott, akik felismerték Jézus tanításának többletét a mózesi törvényhez hasonlítva. A régi rend hívei ebben áruló, ellenséges mozdulatot lát-

tak és tehetetlenségükben erőszakkal akarták eldönteni az igazságot.

Már maga a tény, hogy igaz szavaira kövekkel válaszolnak, bizonyítja gyengeségüket. Lehet ugyan az igazság ellen kövekkel hadakozni, csak egyet nem lehet: győzelmet aratni fölötte.

István diakónust betemethették ugyan a kövek, de Jézus ügyét meg nem semmisíthették. Sőt azt kell mondanunk, a kövek bosszút álltak, amiért ilyen gyilkos szerepre kárhoztatták őket. Beépültek az Egyház alapzatába. Miként a kereszt is győzelmi jellé fényesedett, úgy a kövek is tündöklő drágakövekké változtak a hős vértanú szeretetének tüzeiben.

A Szentírás szerint az istenszeretőknek minden a javukra válik. Az Egyházra dobált kövek is. Eltemetik az Egyház életének hulladékait, és felöltöztetik a vértanúság szépségébe. A vértanúk, akik Jézus ügyéért áldozták életüket, kiemelkednek sírjukból és átadják sírjukat gyilkosaiknak. Hősi életükkel hirdetik az evangélium mindent felülmúló értékét.

Akiért, amiért életet áldoznak, az méltán kelti fel az emberek figyelmét. Minden vértanú odaállhat a betlehemi barlang mellé, mert az angyalok nemcsak Isten, de az ő dicsőségüket is hirdetik. Nincs nagyobb dicsőség, mint az igazság és szeretet ügyéért áldozni a drága életet.

Van még egy lényeges mozzanat István megkövezésében, amelyet nem hagyhatunk figyelmen kívül. A haldokló vértanú követi az Úr Jézus példáját és megbocsátó szeretettel

imádkozik megkövezői-ért. Uram ne ródd fel nekik bűnül!

Igaz, hogy a nagylelkű, megbocsátó szeretet a keresztények életében sem tudta mindig legyőzni a bosszúvágyat. Emlékezzünk csak a megbosszulás vezérelte végzetes Első Világháború elindítására. Mégis azt kell mondanunk: Egyházunk sohasem lehet hűtlen az evangélium alapelveihez. Sohasem hirdethet bosszút, hogy megtorolja legkedvesebb gyermekeinek, vértanúinak szenvedéseit, s halálát.

Gondoljunk csak Mindszenty bíborosra, akit cinikusan ma 65 éve tartóztattak le a kereszténység legszentebb kettős ünnepének másnapján. Amikor hosszú rabságából 56-ban kiszabadult, az ország népéhez intézett első szavai között ott voltak eme szavai is: "Szívemben nincs bosszúérzés és harag senkivel szemben sem!"

A bosszúállás ugyanis nem erény, főleg nem keresztény erény! Nincs rajta Isten áldása.

Az István felé repülő köveken sem volt áldás. Az áldás mindig azokra száll, akik a hős vértanúhoz hasonlóan megvallják Jézust az emberek előtt, akik megbocsátanak ellenségeiknek és ezzel a krisztusi béke szent ügyét szolgálják, a békességet a földön minden jóakarátú embernek angyali üzenet megvalósulását.

Amen

F. F.